

Förpackningen

Redan i slutet av 1800-talet började man distribuera mjölk i glasflaskor till hushållen. Detta system utvecklades till att gälla i hela landet, och i början av 1950-talet dominerade glasflaskorna helt. 90 % av den butikssålda mjölken levererades i glasflaskor. Men på 1950-talet var det dags för en ny förpackning. Ett växande problem med glasflaskorna var nämligen den så kallade solsmaken, en bismak som uppkom genom att mjölken utsattes för ljus efter tappningen. Mjölken smakade illa och var ofta odrickbar. För att göra något åt detta introducerades under sommaren 1957 bruna glasflaskor i Stockholm och Södertälje. Detta var emellertid inte någon bra lösning på lång sikt.

Engångsförpackningarna av papp introducerades i början på 1950-talet och blev snabbt populära hos både konsumenter och återförsäljare. Även mejerierna såg klara fördelar med pappförpackningarna. De var mindre skrymmande och lättare att packa i större mängder. Man sparade också mycket utrymme när man kunde ta bort de stora diskmaskinerna för glasflaskor.

1963–64 slopades glasflaskorna i Stockholm och i mitten av 1970-talet var glasflaskans tid förbi i hela landet.

Dagens förpackningar:

Tetra-, tegelstens- och takåsförpackningar är förpackningar av kartong som fått ett tunt lager polyetenplast på båda sidor. Plasten gör kartongen styv och på så sätt lättare att hantera vid transporter och då den används att hålla ur. Plasten gör att kartongen inte löses upp av mjölken. Plasten på in- och utsidan om kartongen svetsas samman under värme vilket förhindrar läckage och bakterieangrepp. I vissa förpackningar finns ett tunt skikt aluminium inuti förpackningen. Detta gäller framförallt juiceförpackningar.

Aluminiumet hjälper till att stänga ute syre som annars kan försämma juicen. Aluminiumet skyddar också mot ljus och bakterier.

